PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2006. gada 30. maijā *

Lieta T-198/03

Bank Austria Creditanstalt AG, Vīne (Austrija), ko pārstāv C. Čoke [*C. Zschocke*] un J. Beninka [*J. Beninca*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja S. Reitings [*S. Rating*], pēc tam — A. Bukē [*A. Bouquet*], pārstāvji, kam palīdz D. Velbruks [*D. Waelbroeck*] un U. Cinsmeisters [*U. Zinsmeister*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2003. gada 5. maija uzklausīšanas amatpersonas lēmumu publicēt Komisijas 2002. gada 11. jūnija lēmuma lietā COMP/36.571/D-1 — Austrijas bankas ("*Lombard* klubs") — nekonfidenciālo versiju.

* Tiesvedības valoda — vācu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] un S. Papasavs [*S. Papasavvas*],
sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 29. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 3. panta 1. punkts Padomes 1962. gada 6. februāra Regulā Nr. 17, Pirmā Regula par Līguma [81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 13, 204. lpp.) nosaka — ja Komisija konstatē EKL 81. vai 82. panta pārkāpumu, "tā var ar lēmumu likt attiecīgajiem uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām izbeigt šo pārkāpumu".

2 Regulas Nr. 17 20. pants, kas attiecas uz dienesta noslēpumu, paredz, ka informāciju, ko iegūst, piemērojot dažādas šīs regulas tiesību normas, "izmanto tikai attiecīgā pieprasījuma vai pārbaudes mērķiem" (1. punkts), ka Komisija un tās ierēdņi un darbinieki "neizpauž informāciju, ko ieguvuši, piemērojot šo regulu, un uz kuru attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumu" (2. punkts) un, visbeidzot, ka šīs divas tiesību normas "nekavē publicēt vispārīgu informāciju vai pārskatus, kuros nav informācijas par uzņēmumiem" (3. punkts).

3 Saskaņā ar Regulas Nr. 17 21. pantu Komisija publicē "lēmumus, ko tā pieņem, ievērojot 2., 3., 6., 7. un 8. pantu" (1. punkts). Tā 2. punkts precizē, ka minētajā publikācijā "norāda pušu nosaukumus un lēmuma būtību" un ka "tajā ņem vērā uzņēmumu likumīgo interesi aizsargāt komercnoslēpumu".

4 Komisijas 2001. gada 23. maija Lēmuma 2001/462/EK, EOTK par uzklausīšanas amatpersonu darba uzdevumiem dažos tiesas procesos par konkurenci (OV L 162, 21. lpp.) 9. pants nosaka:

"Ja ir nodomāts izpaust informāciju, kas var būt uzņēmuma komercnoslēpums, par šādu nodomu un tā iemesliem informē rakstiski. Nosaka termiņu, kurā attiecīgais uzņēmums var iesniegt rakstveidā jebkurus komentārus.

Ja attiecīgais uzņēmums iebilst par informācijas izpaušanu, taču ir atklāts, ka informācija nav aizsargāta un tādējādi to var izpaust, minēto atklājumu izklāsta pamatotā lēmumā, par ko paziņo attiecīgajam uzņēmumam. Lēmumā norāda termiņu, pēc kura informācija tiks izpausta. Minētais termiņš nav mazāks par vienu nedēļu no paziņošanas datuma.

Pirmo un otro daļu piemēro ar attiecīgajām izmaiņām informācijas izpaušanai, to publicējot *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī.*"

Prāvas rašanās fakti

5 Ar 2002. gada 11. jūnija lēmumu lietā COMP/36.571/D-1 — Austrijas bankas ("*Lombard* klubs") Komisija atzina, ka prasītāja no 1995. gada 1. janvāra līdz 1998. gada 24. jūnijam noslēdza aizliegto vienošanos ar vairākām citām Austrijas bankām (1. pants), par ko Komisija nolēma uzlikt naudas sodu (3. pants) tai un arī citām bankām, uz ko attiecas šī procedūra (turpmāk tekstā — "lēmums par naudas sodu uzlikšanu").

6 2002. gada 12. augusta vēstulē Komisija pārsūtīja prasītājai lēmuma par naudas sodu uzlikšanu projekta nekonfidenciālo versiju un lūdza tai atļauju publicēt minēto versiju.

7 2002. gada 3. septembrī prasītāja tāpat kā lielākā daļa citu attiecīgo banku cēla prasību par lēmuma par naudas sodu uzlikšanu atcelšanu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēta ar numuru T-260/02. Savā prasībā prasītāja neapstrīd

faktus, ko Komisija konstatējusi attiecīgajā lēmumā, bet gan tikai tai uzliktā naudas soda apmēru.

8 2002. gada 10. septembra vēstulē prasītāja pēc 2002. gada 12. augusta lūguma atļaut publikāciju lūdza Komisiju publicēt lēmumu par naudas soda uzlikšanu, izņemot šī lēmuma faktu izklāstu, kas attiecas uz 1994. gadu, kurš ietverts tā 7. sadaļā, un šos faktus aizstājot šī lēmuma 8.–12. sadaļā ar tās piedāvāto tekstu.

9 2002. gada 7. oktobrī attiecīgie Komisijas dienesti sarīkoja sanāksmi ar visu lēmuma par naudas sodu uzlikšanu adresātu advokātiem. Šīs sanāksmes laikā netika panākta vienošanās par to, kādu versiju publicēt, ņemot vērā prasītājas iebildumus, kas izteikti 2002. gada 10. septembra vēstulē. Atsaucoties uz šo lūgumu, Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta atbildīgais direktors 2002. gada 22. oktobrī nosūtīja prasītājai vēstuli, tai atgādinot Komisijas viedokli par lēmuma par naudas sodu uzlikšanu publicēšanu un tai nosūtot šī lēmuma pārskatīto nekonfidenciālo versiju.

10 2002. gada 6. novembrī prasītāja vērsās pie uzklausīšanas amatpersonas, lūdzot to apmierināt tās 2002. gada 10. septembra lūgumu.

11 Uzskatot, ka minētais lūgums nav pamatots, uzklausīšanas amatpersona 2003. gada 20. februāra vēstulē nosūtīja prasītājai jaunu lēmuma par naudas sodu uzlikšanu nekonfidenciālu versiju.

12 2003. gada 28. februāra vēstulē prasītāja norādīja, ka tā uztur savu iebildumu pret šīs nekonfidenciālās versijas publicēšanu.

13 2003. gada 5. maija vēstulē uzklausīšanas amatpersona, nosūtot lēmuma par naudas sodu uzlikšanu pārskatītu nekonfidenciālu versiju, nolēma noraidīt prasītājas iebildumus pret šī lēmuma publicēšanu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"). Atbilstoši Lēmuma 2001/462 9. panta trešajai daļai uzklausīšanas amatpersona paziņoja, ka šī lēmuma par naudas sodu uzlikšanu versija (turpmāk tekstā — "apstrīdētā versija") neietver informāciju, uz ko attiektos Kopienu tiesību paredzētā konfidencialitātes garantija.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

14 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 6. jūnijā, prasītāja atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai cēla šo prasību.

15 Atsevišķā dokumentā, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts tajā pašā dienā, prasītāja galvenokārt lūdza apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi līdz brīdim, kad tiesa, kas izskata lietu pēc būtības, pasludinās lēmumu, un — pakārtoti — aizliegt Komisijai publicēt apstrīdēto versiju līdz šim datumam. Šis lūgums tika noraidīts ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 7. novembra rīkojumu lietā T-198/03 R *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija (*Recueil*, II-4879. lpp.) Lēmums par naudas sodu uzlikšanu tika publicēts 2004. gada 24. februāra *Oficiālajā Vēstnesī* (OV L 56, 1. lpp.).

16 Ar Pirmās instances tiesas otrās palātas 2004. gada 30. marta rīkojumu tika noteikts, ka iebilde par nepieņemamību, ko Komisija cēla atsevišķā dokumentā, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 22. jūlijā, tiks izskatīta, lemjot par lietu pēc būtības.

17 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

19 Prasītāja savas prasības pamatojumam izvirza sešus pamatus, pārmetot attiecīgi Regulas Nr. 17 21. panta 1. punkta, minētās regulas 21. panta 2. punkta pārkāpumu, lēmuma par naudas sodu uzlikšanu par 1994. gadu daļu publikācijas nelikumību, Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regulas (EK) Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV 2001, L 8, 1. lpp.) pārkāpumu, vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu un Padomes 1958. gada 15. aprīļa Regulas Nr. 1, ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas kopienā lietojamās valodas (OV 17, 385. lpp.), pārkāpumu, priekšlaicīgas lēmuma par naudas sodu uzlikšanu publicēšanas vācu valodā internetā faktu un, visbeidzot, pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

20 Vispirms Komisija uzskata, ka prasība nav pieņemama. Tā apgalvo, pirmkārt, ka apstrīdētais lēmums nevar tikt apstrīdēts, jo tas nerada saistošas juridiskas sekas, kas varētu ietekmēt prasītājas intereses, būtiski mainot tās juridisko stāvokli, un, otrkārt, ka prasītājai nav interešu prasības celšanā. Tā uzskata, treškārt, ka prasītājas savas prasības pamatojumam izvirzītie pamati nav pieņemami, un tādēļ nav pieņemama prasība kopumā. Otrkārt, Komisija uzskata, ka prasītājas izvirzītie pamati jebkurā gadījumā nav pamatoti.

21 Šādos apstākļos vispirms ir jāizvērtē divi pirmie Komisijas izvirzītie argumenti, kas attiecas uz prasības nepieņemamību, un pēc tam — pieņemamību un prasītājas izvirzīto pamatu būtību.

Par Komisijas izvirzītajiem nepieņemamības pamatiem

Par apstrīdama akta pastāvēšanu

— Lietas dalībnieku argumenti

22 Komisija secina no Lēmuma 2001/462 9. panta (kas citēts šī sprieduma 4. punktā), ka uzklausīšanas amatpersonas lēmums varētu tikt uzskatīts par juridiski saistošu aktu, kas var ietekmēt prasītājas intereses, būtiski mainot tās juridisko stāvokli, tikai tad, ja šis lēmums atļautu publicēt "komercnoslēpumus" vai citu informāciju, kam ir līdzīga aizsardzība.

23 Tā uzskata, ka lēmums par to, kādā apmērā ir publicējama akta nekonfidenciālā versija, tomēr attiecas uz Komisijas diskrecionāro varu un neietekmē šī lēmuma adresātu juridisko stāvokli.

24 Komisija apgalvo, ka ne pieteikumā, kas adresēts uzklausīšanas amatpersonai, ne prasības pieteikumā prasītāja nav minējusi nekādus komercnoslēpumus, ne arī kādu informāciju, ko ietver apstrīdētā versija un kas līdzīgi aizsargājama. Tā apstiprina, ka uzklausīšanas amatpersona, pieņemot apstrīdēto lēmumu, nekādā veidā nav noliegusi jebkādu datu konfidenciālo raksturu un ka līdz ar to šis lēmums nevar tikt uzskatīts par apstrīdamu aktu.

25 Prasītāja uzskata, ka apstrīdētais lēmums tai ir juridiski saistošs. Pēc tās domām, apstrīdētā lēmuma saturs ir kas vairāk nekā komercnoslēpuma trūkuma apstrīdētajā versijā konstatēšana. Tā apgalvo, ka Lēmuma 2001/462 9. panta pirmajā un otrajā daļā paredzētā procedūra nodrošina komercnoslēpumu aizsardzību, kaut arī šī lēmuma 9. panta trešajā daļā neatkarīgi no jautājuma par komercnoslēpuma pastāvēšanu reglamentē tādas informācijas izpaušanu, kas ir publicējama *Oficiālajā Vēstnesī*.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

26 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru akti ar juridiski saistošu iedarbību, kas var ietekmēt prasītāja intereses un būtiski mainīt tā juridisko stāvokli, ir uzskatāmi par aktiem vai lēmumiem, par kuru atcelšanu var celt prasību, EKL 230. panta izpratnē (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM*/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts; Pirmās instances tiesas 1992. gada 18. decembra spriedums apvienotajās lietās no T-10/92 līdz T-12/92 un T-15/92 *Cimenteries CBR* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2667. lpp., 28. punkts; Pirmās instances tiesas 2003. gada 9. jūlija rīkojums lietā T-219/01 *Commerzbank*/Komisija, *Recueil*, II-2843. lpp., 53. punkts, un iepriekš 15. punktā minētais spriedums lietā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija, 31. punkts).

27 Šajā ziņā nevar tikt apstiprināts Komisijas pieņēmums, ka apstrīdētais lēmums, kas pieņemts atbilstoši Lēmuma 2001/462 9. panta trešajai daļai, nav juridiski saistošs, jo tajā nav atzīta komercnoslēpuma vai citas līdzīgi aizsargājamas informācijas pastāvēšana.

28 Lēmuma 2001/462 9. pants ir paredzēts tādas Kopienu tiesībās paredzētās informācijas aizsardzības īstenošanai procesuālā ziņā, kas Komisijai ir bijusi zināma konkurences noteikumu piemērošanas procedūru ietvaros. Šajā ziņā Regulas Nr. 17 20. panta 2. punkts precizē, ka šāda aizsardzība attiecas tostarp uz informāciju, kas saņemta, piemērojot Regulu Nr. 17, un kas pēc savas būtības ietilpst komercnoslēpumā.

29 Tomēr informācijas, kas ietilpst komercnoslēpumā, joma ietver vairāk nekā uzņēmumu komercnoslēpumu (ģenerāladvokāta M. Lenca [*M. Lenz*] secinājumi Tiesas 1986. gada 24. jūnija spriedumam lietā 53/85 *AKZO Chemie*/Komisija, *Recueil*, 1965., 1977. lpp.). Šajā ziņā ir jānošķir aizsardzība, kas piešķirama informācijai, kas ietilpst komercnoslēpumā, attiecībā uz personām, uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām, kam ir tiesības tikt uzklausītām konkurences noteikumu piemērošanas procedūras ietvaros, no aizsardzības, kas tādai informācijai piešķirama attiecībā uz sabiedrību kopumā. Iestāžu ierēdņu un darbinieku pienākums neizpaust to rīcībā esošo informāciju, kas ietilpst komercnoslēpumā, ko paredz EKL 287. pants un ko uzņēmumiem piemērojamo konkurences noteikumu jomā īsteno ar Regulas Nr. 17 20. panta 2. punktu, attiecas uz personām, kurām minētās regulas 19. panta 2. punkts piešķir tiesības tikt uzklausītām. Komisija var nosūtīt šādām personām noteiktu informāciju, kas ietilpst dienesta noslēpumā, ar nosacījumu, ka tas ir vajadzīgs izmeklēšanas efektīvai norisei. Tomēr šīs tiesības neattiecas uz komercnoslēpumiem, kuriem tiek nodrošināta īpaša aizsardzība (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *AKZO Chemie*/Komisija, 26.–28. punkts). Turpretī informāciju, ko aptver dienesta noslēpums, nevar izpaust visai sabiedrībai — neatkarīgi no tā, vai runa ir par komercnoslēpumu vai citu konfidenciālu informāciju.

30 Šādas atšķirīgas attieksmes nepieciešamību atgādina Pirmās instances tiesas 1996. gada 18. septembra spriedums lietā T-353/94 *Postbank*/Komisija (*Recueil*, II-921. lpp., 87. punkts), kas attiecībā uz komercnoslēpuma jēdzienu precizē, ka runa ir par informāciju, kura ne tikai tad, ja to izpauž sabiedrībai, bet arī tad, ja to vienkārši nodod citam tiesību subjektam, nevis tam, kas ir iesniedzis informāciju, var būtiski skart tā intereses.

31 Tādējādi Lēmuma 2001/462 9. panta divas pirmās daļas, kas atsaucas uz komercnoslēpumu aizsardzību, ir īpaši paredzētas informācijas izpaušanai personām, uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām, lai tie īstenotu savas tiesības tikt

uzklausītiem konkurences noteikumu piemērošanas procedūras ietvaros. Turpretī attiecībā uz informācijas izpaušanu sabiedrībai kopumā, publicējot to *Oficiālajā Vēstnesī*, šīs tiesību normas piemērojamas tikai *mutatis mutandis* atbilstoši Lēmuma 2001/462 9. panta trešajai daļai. Tas tostarp nozīmē, ka, ja uzklausīšanas amatpersona saskaņā ar šo tiesību normu pieņem lēmumu, tai ir jāparūpējas par dienesta noslēpumu ievērošanu attiecībā uz informāciju, kam nav vajadzīga tik īpaša aizsardzība kā tā, kas piešķirta komercnoslēpumiem un tostarp informācijai, ko var paziņot trešām personām, kurām ir tiesības tikt uzklausītām šajā sakarā, bet kuras konfidenciālais raksturs nepieļauj izpaušanu sabiedrībai.

32 Turklāt saskaņā ar Lēmuma 2001/462 preambulas 9. apsvērumu — "atklājot informāciju par fiziskām personām, īpaša uzmanība jāpievērš [..] Regulai Nr. 45/2001".

33 Arī uzklausīšanas amatpersonai ir jāievēro šīs regulas tiesību normas, pieņemot lēmumu, ar ko atbilstoši Lēmuma 2001/462 9. pantam tiek atļauta informācijas izpaušana.

34 Līdz ar to, ja uzklausīšanas amatpersona pieņem lēmumu atbilstoši Lēmuma 2001/462 9. panta trešajai daļai, tai nav jāaprobežojas ar pārbaudi, vai saskaņā ar Regulu Nr. 17 pieņemtā lēmuma versija, kas paredzēta publicēšanai, ietver komercnoslēpumu vai citu informāciju, kas aizsargājama līdzīgi. Tai tāpat ir jāpārliecinās, vai šī versija ietver citu informāciju, ko nedrīkst izpaust sabiedrībai vai nu tādēļ, ka Kopienu tiesību noteikumi to aizsargā īpaši, vai arī tādēļ, ka tā attiecas uz informāciju, kas pēc savas būtības ietilpst dienesta noslēpumā. Līdz ar to

uzklausīšanas amatpersonas lēmums ir juridiski saistošs, ja tajā lemts par to, vai publicējamais teksts ietver šādu informāciju.

35 Šāda Lēmuma 2001/462 9. panta trešās daļas interpretācija ir saderīga ar Regulas Nr. 17 21. panta 2. punktu, saskaņā ar kuru "publikācijā [..] ņem vērā uzņēmumu likumīgo interesi aizsargāt komercnoslēpumu". Šī tiesību norma, kas paredz īpašu aizsardzību, kas ir jānosaka attiecībā uz komercnoslēpumiem, nevar tikt interpretēta tā, ka tā ierobežo aizsardzību, ko citai informācijai, ko ietver dienesta noslēpums, piešķīruši citi Kopienu tiesību noteikumi, tādi kā EKL 287. pants, Regulas Nr. 17 20. panta 2. punkts un Regula Nr. 45/2001.

36 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētais lēmums ir prasītājai juridiski saistošs, jo tajā atzīts, ka apstrīdētā versija neietver informāciju, ko aizsargā no izpaušanas sabiedrībai. Tātad ir jānoraida Komisijas iebilde par nepieņemamību sakarā ar apstrīdama akta neesamību.

Par prasītājas interesēm celt prasību

— Lietas dalībnieku argumenti

37 Komisija uzskata, ka prasītajai nav interešu par apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

38 Pirmkārt, tā atsaucas uz iemesliem, kuru dēļ tā uzskata, ka uzklausīšanas amatpersonas lēmums nav apstrīdams akts.

39 Otrkārt, tā apgalvo, ka lēmums par naudas sodu uzlikšanu neietver nekādu sabiedrībai nezināmu informāciju, jo 1999. gada 10. septembra paziņojuma par iebildumiem un 2000. gada 21. novembra papildu paziņojuma par iebildumiem nekonfidenciālās versijas tajā pašā lietā izpauda trešā persona. Komisija uzsver, ka — atšķirībā no citiem lēmuma par naudas sodu uzlikšanu adresātiem — prasītāja nav cēlusi prasību Pirmās instances tiesā pret šo versiju pārsūtīšanu minētajai trešai personai.

40 Treškārt, Komisija uzskata, ka prasītāja ir zaudējusi jebkādas intereses par apstrīdētā lēmuma atcelšanu tādēļ, ka apstrīdētā versija tika publicēta *Oficiālajā Vēstnesī*. Tā apgalvo, ka saskaņā ar argumentiem, ko prasītāja izvirzīja savā pieteikumā par apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu, šīs prasības mērķis ir aizkavēt pēc iespējas ilgāk lēmuma par naudas sodu uzlikšanu publicēšanu laikā, kad tās ģenerāldirektoram draudēja krimināltiesiskas sekas tādēļ, ka prasītāja bija tā saucamā "*Lombard* kluba" aizliegtās vienošanās dalībniece. Tā kā ierosinātais kriminālprocess pret aizliegtās vienošanās dalībnieku direktoriem pa to laiku tika izbeigts, prasītāja, pēc Komisijas domām, bija zaudējusi jebkādu iemeslu apstrīdēt apstrīdētās versijas publicēšanu.

41 Prasītāja apstrīd šos argumentus, apgalvojot, vispirms, ka ar apstrīdēto lēmumu ir vairākos aspektos pārkāptas tiesību normas, kas paredzētas tās individuālo interešu aizsardzībai. Tā apgalvo tostarp, ka apstrīdētā versija balstīta uz informāciju, ko Komisija bija ieguvusi atbilstoši Regulai Nr. 17 un kas atbilstoši šīs regulas 20. pantam un EKL 287. pantam ietilpst dienesta noslēpumā.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

42 Tiesību normu par dienesta noslēpumu, uz kurām atsaucas prasītāja, mērķis tostarp ir aizsargāt personas, pret kurām atbilstoši Regulai Nr. 17 ir uzsākta konkurences noteikumu piemērošanas procedūra, no kaitējuma, kas var rasties tādas informācijas izpaušanas dēļ, kuru Komisija ieguvusi šīs procedūras ietvaros. Attiecīgi nevar noliegt, ka principā prasītājai ir interese celt prasību par apstrīdēto lēmumu.

43 Turpinājumā ir jāatzīmē, ka paziņojumu par iebildumiem publicēšana, kas norādīta šī sprieduma 39. punktā un ko veic trešā persona, neietekmē prasītājas interesi celt prasību. Pat pieņemot, ka informācija, kas ietverta šajos dokumentos, ir identiska tai, kas ietverta lēmuma, ar kuru uzlikts naudas sods, apstrīdētajās daļās, šī lēmuma piemērojamība ir pilnīgi citāda nekā paziņojuma par iebildumiem piemērojamība. Paziņojums par iebildumiem ir paredzēts, lai ieinteresētajām personām sniegtu iespēju paziņot savu viedokli par pret tām izvirzītajām pretenzijām, ko Komisija izvirzījusi pagaidu kārtā. Turpretī lēmums, ar kuru uzliek naudas sodu, ietver to faktu aprakstu, ko Komisija uzskata par pierādītiem. Līdz ar to paziņojuma par iebildumiem un tā papildinājuma publicēšana, lai cik nelabvēlīgs tas varētu būt ieinteresētajām personām, neatņem lēmuma par naudas sodu uzlikšanu adresātiem interesi apgalvot, ka šī lēmuma publicētā versija ietver informāciju, kas ir aizsargāta pret izpaušanu sabiedrībai.

44 Attiecībā uz lēmuma par naudas sodu uzlikšanu publicēšanu pēc šīs prasības celšanas ir jāatgādina, ka šāda lēmuma adresāta intereses to apstrīdēt pastāvēšanu nevar noliegt tādēļ, ka šis lēmums jau ir izpildīts, ņemot vērā, ka šāda lēmuma atcelšanai kā tādai var būt juridiskas sekas, tostarp radot Komisijai pienākumu veikt pasākumus, lai izpildītu Pirmās instances tiesas spriedumu un liegtu Komisijai atkārtot šādu praksi (iepriekš 29. punktā minētais Tiesas spriedums lietā *AKZO Chemie*/Komisija, 21. punkts, un 1988. gada 26. aprīļa spriedums lietā 207/86 *Apesco*/Komisija, *Recueil*, 2151. lpp., 16. punkts; Pirmās instances tiesas 1994. gada 9. novembra spriedums lietā T-46/92 *Scottish Football*/Komisija, *Recueil*,

II-1039. lpp., 14. punkts; Pirmās instances tiesas 1999. gada 1. februāra rīkojums lietā T-256/97 *BEUC*/Komisija, *Recueil*, II-169. lpp., 18. punkts).

45 Visbeidzot, lietas materiālos ietvertie fakti neapstiprina Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru prasītajai, ceļot šo prasību par tiesību akta atcelšanu, bija viens mērķis — novilcināt lēmuma par naudas sodu uzlikšanu publicēšanu, lai novērstu to, ka informācija, ko ietver šis lēmums, varētu tikt izmantota krimināllietā pret tās ģenerāldirektoru, — tā, ka tai zustu jebkāda interese celt prasību pēc tam, kad Austrijas tiesību aizsardzības iestādes būs ignorējušas minētos procesus. Šajā ziņā tostarp no iepriekš 15. punktā minētā rīkojuma lietā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija (44.–47. punkts), izriet, ka atsauce uz minēto krimināllietu ir tikai viens no faktiem, uz ko prasītāja atsaucas, lai pierādītu, ka ir izpildīts nosacījums par apstrīdētā lēmuma izpildes apturēšanas steidzamību. Tomēr, pirmkārt, prasītāja pieteikumā par pagaidu pasākumu noteikšanu apgalvo, ka apstrīdētais lēmums tai radīs kaitējumu arī citā sakarā. Otrkārt, tas, ka tādi apstākļi, kas prasītājai likuši lūgt apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi, vairs nepastāv, nenozīmē, ka tai ir zudusi interese atcelt šo lēmumu.

46 Tātad tāpat ir jānoraida iebilde par nepieņemamību, ko Komisija pamato ar interešu celt prasību trūkumu.

Par prasītājas izvirzītajiem pamatiem

47 Vispirms ir jāizvērtē prasītājas pirmie divi pamati, kas attiecas uz Regulas Nr. 17 21. panta 1. un 2. punkta pārkāpumu, pēc tam — trešais un sestais pamats, kas attiecas uz 1994. gadu faktu apraksta publikācijas nelikumību, un tad — ceturtais

pamats, kas attiecas uz Regulas Nr. 45/2001 pārkāpumu, un, visbeidzot, piektais pamats, kas saistīts ar priekšlaicīgas lēmuma par naudas sodu uzlikšanu vācu teksta publikācijas internetā nelikumību.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 17 21. panta 1. punkta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

48 Prasītāja apgalvo, ka lēmums par naudas sodu uzlikšanu nav daļa no lēmuma, kas ir obligāti publicējams atbilstoši Regulas Nr. 17 21. panta 1. punktam. Tā apstiprina, ka saskaņā ar šīs tiesību normas noteikumiem ir jāpublicē tikai tie lēmumi, kas pieņemti, piemērojot šīs regulas 2., 3., 6., 7. un 8. pantu, un ka Regulas Nr. 17 20. pants par dienesta noslēpumu aizliedz publicēt jebkādu citu lēmumu, kas pieņemts uz šīs regulas pamata. Pēc tās domām, Regulas Nr. 17 tiesību normas, kas paredz to, ka Komisija aizsargā dienesta noslēpumu (Regulas Nr. 17 20. panta 2. punkts), ir uzskatāmas par noteikumu, un tās, kas attiecas uz lēmumu publicēšanu (Regulas Nr. 17 21. pants), — par izņēmumu.

49 Prasītāja uzsver, ka Regulas Nr. 17 3. pants attiecas uz lēmumiem, ar kuriem Komisija uzliek pienākumu attiecīgajiem uzņēmumiem pārtraukt konstatēto pārkāpumu. Tā apgalvo, ka lēmums par naudas sodu uzlikšanu nav pielīdzināms šādiem lēmumiem, jo pārkāpums notika jau pirms tā pieņemšanas. Tādējādi rīkojumam pārtraukt pārkāpumu, kas ietverts lēmuma par naudas sodu uzlikšanu rezolutīvās daļas 2. pantā, pēc prasītājas domām, nav priekšmeta, tātad tas nepastāv. Prasītāja no tā secina, ka lēmuma par naudas sodu uzlikšanu publicēšanu pilnīgi aizliedz Regulas Nr. 17 20. pants.

50 Komisija apstrīd šī pamata pieņemamību, apgalvojot, pirmkārt, ka lēmuma par naudas sodu uzlikšanu publicēšana neizriet no apstrīdētā lēmuma, bet gan no Regulas Nr. 17 21. panta 1. punkta. Otrkārt, Komisija vērš uzmanību uz to, ka šajā prasībā prasītāja vairs nevar apgalvot, ka rīkojums pārtraukt pārkāpumu, ko ietver lēmuma par naudas sodu uzlikšanu 2. pants, nav likumīgs, jo šie iebildumi, kas neattiecas uz apstrīdēto lēmumu, bet uz lēmumu par naudas sodu uzlikšanu, tika izteikti novēloti. Treškārt, Komisija apgalvo, ka šī pamata izklāsts, kas ietverts prasības pieteikumā, neatbilst Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta prasībām.

51 Komisija apgalvo, ka jebkurā gadījumā prasītājas arguments nav juridiski pamatots, jo, pirmkārt, tā apgalvo, ka likumīgs rīkojums pārtraukt pārkāpumu ir *sine qua non* nosacījums lēmuma par naudas sodu uzlikšanu publicēšanai, neapstrīdot to, ka tas ietver šādu rīkojumu, un, otrkārt, tā apstiprina, ka Regulas Nr. 17 21. pants paredz atkāpi no dienesta noslēpuma aizsardzības principa, neapgalvojot, ka tika pārkāpta dienesta noslēpuma aizsardzība.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

52 Attiecībā uz pamata pieņemamību, pirmkārt, no šī sprieduma 27.–36. punkta argumentācijas izriet, ka Komisijas argumenti, saskaņā ar kuriem apstrīdētās versijas publicēšana neizriet no apstrīdētā lēmuma un ka prasītājai nav nekādu interešu apstrīdēt šīs versijas saturu, nav pamatoti. Izvirzot šos argumentus, Komisija neievēroja prasītājas argumentāciju, ar ko tā tieši vēlējās uzsvērt, ka apstrīdētā versija ietver informāciju, kas, būdama aizsargāta atbilstoši Regulas Nr. 17 20. panta 2. punktam kā dienesta noslēpums, nevar tikt publicēta. Tomēr attiecīgās daļas, pret

kuru izpaušanu prasītāja iebilst, jo tās ietver informāciju, kas ietilpst dienesta noslēpumā, tika publicētas apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dēļ.

53 Otrkārt, apgalvojot, ka lēmums, kas ietver rīkojumu par pārkāpuma izbeigšanu, kaut arī tas jau ir izbeigts, nav pieskaitāms tiem lēmumiem, kuru publicēšana ir obligāta atbilstoši Regulas Nr. 17 21. pantam, prasītāja apstrīd ne tikai likumību rīkojumam, kas ietverts lēmuma par naudas sodu uzlikšanu 2. pantā, bet arī Regulas Nr. 17 21. panta interpretāciju, uz ko balstīts apstrīdētais lēmums. Tās iebildumi, kas tiek saprasti šādā veidā, netiek noraidīti sakarā ar novēlotu izvirzīšanu. Jāpiebilst, ka procesuālās ekonomijas dēļ nebūtu vēlams pakārtot šī pamata pieņemamību priekšnosacījumam, ka lēmuma par naudas sodu uzlikšanu adresāts, kurš vēlas apstrīdēt tā publicēšanu, ceļ prasību par rīkojumu, ko tas ietver.

54 Treškārt, pirmā pamata izklāsts prasības pieteikumā ir pietiekami skaidrs un kodolīgs, ja jau tas ļāva Komisijai sagatavot detalizētu argumentāciju aizstāvībai un ja Pirmās instances tiesa uzskata, ka var lemt par šiem pamatiem. Tādējādi šī pamata izklāsts atbilst Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta prasībām.

55 Tādējādi prasītājas izvirzītais pirmais pamats ir pieņemams.

56 Attiecībā uz šī pamata pamatotību — prasītājas piedāvātā Regulas Nr. 17 21. panta 1. punkta interpretācija, saskaņā ar kuru šī regula paredz tikai tādu lēmumu publicēšanu, kas ietver rīkojumu par pārkāpuma izbeigšanu, tomēr nevar tikt apstiprināta. Regulas Nr. 17 mērķis — kā tas izriet no tās preambulas apsvērumiem, kā arī no EKL 83. panta 2. punkta a) apakšpunkta, ir nodrošināt konkurences noteikumu ievērošanu no uzņēmumu puses un šim nolūkam pilnvarot Komisiju uzlikt uzņēmumiem pienākumu izbeigt konstatēto pārkāpumu, kā arī pārkāpuma gadījumā uzlikt naudas sodus un pastāvīgi pieaugošo kavējuma naudu. Pilnvaras šādā nolūkā pieņemt lēmumus obligāti ietver pilnvaras konstatēt attiecīgo pārkāpumu (Tiesas 1983. gada 2. marta spriedums lietā 7/82 *GVL*/Komisija, *Recueil*, 483. lpp., 23. punkts). Tādējādi atbilstoši Regulas Nr. 17 3. pantam Komisija var pieņemt lēmumu, aprobežojoties ar jau izbeigta pārkāpuma konstatāciju, ja tai ir likumīgas intereses to darīt (iepriekš minētais spriedums lietā *GVL*/Komisija, 24.–28. punkts). Tāpat saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tā var uzlikt naudas sodu par jau pārtraukto nelikumīgo rīcību (Tiesas 1970. gada 15. jūlija spriedums lietā 41/69 *ACF Chemiefarma*/Komisija, *Recueil*, 661. lpp., 175. punkts, un Pirmās instances tiesas 2005. gada 6. oktobra spriedums apvienotajās lietās T-22/02 un T-23/02 *Sumitomo Chemical* un *Sumika Fine Chemicals*/Komisija, Krājums, II-4065. lpp., 37., 38. un 131. punkts). Tomēr lēmums par naudas sodu uzlikšanu, kas pieņemts atbilstoši Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktam, atbilstoši šīs pašas regulas 3. pantam obligāti ietver pārkāpuma konstatāciju (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *GVL*/Komisija, 23. punkts, un iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Sumitomo Chemical* un *Sumika Fine Chemicals*/Komisija, 36. punkts).

57 Ir jāpiebilst, ka uzraudzības uzdevums, ko Komisijai uzliek EK līguma 81. panta 1. punkts un 82. pants, nav uzdevums tikai izmeklēt un apkarot atsevišķus pārkāpumus, bet tajā iekļauts arī pienākums ievērot kopējo politiku, kura paredz konkurences jautājumos piemērot Līgumā noteiktos principus un šajā ziņā noregulēt uzņēmumu rīcību (Tiesas 2005. gada 28. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 170. punkts). Tomēr šī uzdevuma izpildei ir nepieciešams, lai uzņēmēji būtu informēti, kad tiek publicēti lēmumi, kuros konstatēts pārkāpums, un uzlikti naudas sodi, par rīcību, pret ko Komisija vērsusies ar piespiedu pasākumiem.

58 No tā izriet, ka Komisijas pienākums atbilstoši Regulas Nr. 17 21. panta 1. punktam publicēt lēmumus, ko tā pieņem, piemērojot šīs regulas 3. pantu, attiecas uz visiem lēmumiem, ar kuriem konstatēts pārkāpums vai uzlikts naudas sods, un nav jānoskaidro, vai tajos ir ietverts arī rīkojums izbeigt pārkāpumu, vai tas, vai šāds rīkojums ir attaisnojams, ņemot vērā attiecīgā gadījuma apstākļus.

59 Līdz ar to pirmais pamats nav pamatots.

Par otro pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 17 21. panta 2. punkta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

60 Prasītāja atsaucas uz administratīvās rīcības likumības principu, no kura, pēc tās domām, izriet, ka Komisija var pieņemt individuālus lēmumus tikai atbilstoši un saskaņā ar tiesību normu, kas ir tās rīcības juridiskais pamats. Tā apgalvo, ka saskaņā ar Regulas Nr. 17 21. pantu, kas ir juridiskais pamats, kurš attaisno konkurences noteikumu piemērošanas lēmumu publicēšanu, var publicēt tikai "lēmuma būtisko daļu". Pēc analoģijas ar Regulas Nr. 17 20. pantu, kas ir noteikums, un šīs regulas 21. pantu, kas ir izņēmums (skat. šī sprieduma 48. punktu), tā secina, ka dienesta noslēpuma aizsardzība attiecas uz lēmumu par naudas sodu uzlikšanu kopumā un ka šis lēmums nevar tikt publicēts. Tādējādi tā uzskata, ka Regulas Nr. 17 21. pants nevar attaisnot lēmuma par naudas sodu uzlikšanu pilna teksta publicēšanu.

61 Šajā sakarā tā atzīmē, ka šajā gadījumā apstrīdētā versija atšķiras no oriģināla tikai ar to, ka tajā netiek minēti attiecīgo banku algoto darbinieku vārdi un ka tā nav lēmuma par naudas sodu uzlikšanu "būtiskās daļas" atspoguļojums. Turklāt tā atgādina, ka liela informācijas daļa, kas ietverta apstrīdētajā versijā, ir pieejama Komisijai tādēļ, ka prasītāja ir brīvprātīgi sadarbojusies.

62 Prasītāja pārmet Komisijai to, ka tā bez pamatojuma noraidījusi tās izteikto piedāvājumu publicēt lēmuma par naudas sodu uzlikšanu "būtisko daļu" un, to darīdama, pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot visu lēmumu par tā būtisko saturu.

63 Prasītāja iebilst pret argumentu, saskaņā ar kuru apstrīdētās versijas publicēšana bija vajadzīga, lai, pirmkārt, parādītu aizliegtās vienošanās būtību, apmēru, piemērojamību un institucionalizāciju, otrkārt, lai ilustrētu šīs aizliegtās vienošanās smagumu un ilgumu, kā arī ieinteresēto pušu iespējamo nelikumīgo nodomu un, visbeidzot, aizliegtās vienošanās iespēju skart Kopienas iekšējo tirdzniecību. Tā apstrīd to, ka Komisijai ir tiesības mēģināt sasniegt minētos mērķus, nelikumīgi publicējot lēmumu par naudas sodu uzlikšanu, jo Regulas Nr. 17 21. pants skaidri neparedz šī lēmuma būtiskās daļas publicēšanu. Pakārtoti tā apgalvo, ka minētie mērķi tāpat varēja tikt sasniegti, publicējot minētā lēmuma "būtisko daļu".

64 Pēc prasītājas domām, Regulas Nr. 17 20. un 21. pants atņem Komisijai jebkādu papildu diskrecionāro varu attiecībā uz iespēju publicēt visu lēmuma tekstu vai reproducēt tā būtisko daļu. Prasītāja atzīst, ka Komisijai var būt izvērtēšanas brīvība, lai noteiktu to, kas ir lēmuma "būtiskā daļa", bet tā uzsver, ka šajā gadījumā netika pieņemts neviens lēmums šajā sakarā.

65 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka atbildētājas iespējamā lēmumu prakse, ko veido visa lēmuma par naudas sodu uzlikšanu publicēšana, nav likumīga un ar to nevar attaisnot apstrīdēto lēmumu.

66 Komisija uzskata, ka šis pamats nav pieņemams. Pēc būtības tā apgalvo, ka ir kļūdains apgalvojums, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 17 21. panta 2. punkts aizliedz publicēt lēmumu nekonfidenciālās versijas un visu lēmumu, un tas ir balstīts tikai uz pretēju nepamatotu secinājumu, saskaņā ar kuru jebkāda publikācija, kas Komisijai nav obligāti jāveic, ir nelikumīga. Pēc tās domām, Regulas Nr. 17 21. panta 2. punkts nav tiesību norma, kas paredzēta personu, kuras skar publicēšanas lēmums, aizsardzībai, bet izriet no principa, ka tiesiskai valstij ir jāpublicē tiesību akti. Turklāt tā apgalvo, ka apstrīdētais lēmums pamatoti norāda, ka apstrīdētās versijas publicēšana ir "vajadzīga" un likumīga, jo minētā versija nav nedz komercnoslēpums, nedz arī cita iespējamā konfidenciālā informācija, kas būtu jāaizsargā.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

67 Šis pamats ir balstīts uz kļūdainu pieņēmumu, saskaņā ar kuru jebkāda lēmuma, kurš pieņemts, piemērojot Regulu Nr. 17, publikācija, kas nav obligāta atbilstoši minētās regulas 21. pantam, ir nelikumīga.

68 Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka likumības princips, uz ko atsaucas prasītāja sava apgalvojuma pamatojumam, ir atzīts Kopienu tiesībās tā, ka sankciju, pat ja tai nav krimināltiesiska rakstura, var piemērot tikai tad, ja tā balstās uz skaidru un nepārprotamu juridisku pamatu (Tiesas 1984. gada 25. septembra spriedums lietā 117/83 *Könecke, Recueil*, 3291. lpp., 11. punkts).

69 Tomēr no likumības principa nevar secināt, ka ir aizliegts publicēt tiesību aktus, ko pieņēmušas iestādes, ja šī publikācija nav skaidri paredzēta līgumos vai citā vispārīgi piemērojamā tiesību aktā. Šobrīd pastāvošajā Kopienu tiesību stadijā šāds aizliegums būtu nesaderīgs ar LES 1. pantu, saskaņā ar kuru Eiropas Savienībā "lēmumu pieņemšana ir cik iespējams atklāta". Šis princips ir atspoguļots EKL 255. pantā, kurš ar noteiktiem nosacījumiem nodrošina pilsoņu tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem. Turklāt tas ir izteikts EKL 254. pantā, atbilstoši kuram noteiktu iestāžu aktu stāšanās spēkā ir atkarīga no to publicēšanas, un vairākās Kopienu tiesību normās, kas tāpat kā Regulas Nr. 17 21. panta 1. punkts liek iestādēm atskaitīties sabiedrībai par savu darbību. Atbilstoši šim principam un tādēļ, ka nav tiesību normu, kas skaidri prasītu vai aizliegtu publicēšanu, iestāžu tiesības izpaust aktus, ko tās pieņēmušas, ir noteikums, kam pastāv izņēmumi, ciktāl Kopienu tiesības, tostarp ar to tiesību normu palīdzību, kas nodrošina dienesta noslēpuma ievērošanu, aizliedz izpaust šos aktus vai noteiktu informāciju, ko tie ietver.

70 Šajā kontekstā ir jāprecizē, ka nedz EKL 287. pants, nedz Regula Nr. 17 skaidri nenorāda, kāda informācija papildus komercnoslēpumam ietilpst dienesta noslēpumā. Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, no Regulas Nr. 17 20. panta 2. punkta nevar secināt, ka tā ir jebkura informācija, kas iegūta, piemērojot minēto regulu, izņemot to, kuras publicēšana atbilstoši tās 21. pantam ir obligāta. Tāpat kā EKL 287. pants — arī Regulas Nr. 17 20. panta 2. punkts, kas īsteno šo Līguma tiesību normu uzņēmumiem piemērojamo konkurences noteikumu jomā, aizliedz izpaust tikai to informāciju, "kas pēc savas būtības ietilpst dienesta noslēpumā".

71 Lai informācija pēc savas būtības ietilptu dienesta noslēpumā, ir nepieciešams vispirms, lai to zinātu tikai ierobežots personu skaits. Turklāt tai jābūt informācijai, kuras izpaušana var izraisīt būtisku kaitējumu personai, kas to iesniegusi, vai trešai personai. Visbeidzot, ir nepieciešams, lai intereses, ko var skart informācijas

izpaušana, būtu objektīvi aizsargājamas. Tādējādi informācijas konfidencialitātes rakstura izvērtēšanai ir jālīdzsvaro likumiskās intereses, kas vērstas pret šo izpaušanu, un vispārējās intereses, lai Kopienu iestāžu darbība būtu cik iespējams atklāta.

72 Kopienu likumdevējs dažādos sekundārajos tiesību aktos, tostarp Regulā Nr. 45/2001 un Eiropas Parlamenta 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.), ir līdzsvarojis vispārējās intereses par Kopienu darbības pārskatāmību ar pretējām interesēm. Pat ja jēdziens "dienesta noslēpums" ir paredzēts primārajos tiesību aktos, jo tas ietverts EKL 287. pantā, un ja sekundārie tiesību akti nekādā gadījumā nevar grozīt Līguma noteikumus, Līguma interpretācija, ko veicis Kopienu likumdevējs attiecībā uz jautājumu, kas tajā nav skaidri reglamentēts, tomēr ir uzskatāma par būtisku norādi par to, kādā veidā ir jāsaprot tiesību norma (tiesneša Kiršnera [*Kirschner*], kas pilda ģenerāladvokāta funkcijas, secinājumi Pirmās instances tiesas 1990. gada 10. jūlija spriedumam lietā T-51/89 *Tetra Pak*/Komisija, *Recueil*, II-309., II-312. lpp., 34. punkts).

73 Ir jāpiebilst, ka, kaut arī Lēmuma 2001/462 preambulas 9. apsvērums atsaucas uz Regulu Nr. 45/2001 (skat. šī sprieduma 32. un 33. punktu), preambulas 10. apsvērums paredz, ka "šis lēmums neierobežo vispārējos noteikumus, kas piešķir vai liedz piekļuvi Komisijas dokumentiem". Tādējādi, pieņemot šo lēmumu, Komisija nevēlējās nedz ierobežot, nedz arī paplašināt nosacījumus, kādos sabiedrība var piekļūt dokumentiem, kas attiecas uz konkurences noteikumu piemērošanu un informāciju, ko šie dokumenti ietver, salīdzinājumā ar to, ko paredz šīs regulas.

74 No tā izriet, ka, ja šādas sekundārās tiesību normas aizliedz izpaust informāciju sabiedrībai vai liedz sabiedrības pieeju to ietverošajiem dokumentiem, šī informācija

ir jāuzskata par dienesta noslēpumā ietilpstošu. Turpretī, ja sabiedrībai ir tiesības piekļūt dokumentiem, kas ietver noteiktu informāciju, šī informācija nav uzskatāma par pēc savas būtības ietilpstošu dienesta noslēpumā.

75 Attiecībā uz to Komisijas lēmumu publicēšanu, ko tā pieņēmusi, piemērojot Regulu Nr. 17, no iepriekš minētā izriet, ka Regulas Nr. 17 20. pants papildus komercnoslēpuma izpaušanai aizliedz tādas informācijas publicēšanu, uz ko attiecas izņēmumi tiesībām piekļūt dokumentiem, kuri paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā vai kuri tiek aizsargāti atbilstoši citiem sekundāro tiesību aktu noteikumiem, tādiem kā Regula Nr. 45/2001. Turpretī tas neaizliedz publicēt informāciju, ar kuru sabiedrībai ir tiesības iepazīties, izmantojot tiesības piekļūt dokumentiem.

76 Turklāt ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 17 21. panta 1. punkts uzliek Komisijai pienākumu publicēt savus lēmumus, kas pieņemti, piemērojot šīs regulas 2., 3., 6., 7. un 8. pantu. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Regulas Nr. 17 21. panta 2. punkts ir interpretējams tā, ka tas ierobežo šo pienākumu ar to, ka atsaucas uz ieinteresētajām pusēm un šo lēmumu "būtisko daļu", lai atvieglotu Komisijas uzdevumu informēt sabiedrību par šiem lēmumiem, ņemot vērā tostarp lingvistiskās grūtības, kas saistītas ar publicēšanu *Oficiālajā Vēstnesī*. Turpretī šī tiesību norma neierobežo Komisijas tiesības publicēt visu sava lēmumu tekstu, ja tā uzskata, ka tas ir iespējams, un ja tās līdzekļi to atļauj, ievērojot iepriekš noteikto dienesta noslēpumu.

77 Ja Komisijai ir vispārīgs pienākums publicēt tikai šo lēmumu nekonfidenciālās versijas, lai garantētu to ievērošanu, nav vajadzīgs interpretēt 21. panta 2. punktu tā, ka tas piešķir īpašas tiesības to lēmumu adresātiem, kuri pieņemti atbilstoši Regulas

Nr. 17 2., 3., 6., 7. un 8. pantam, kas tiem ļauj iebilst pret to, ka Komisija publicē *Oficiālajā Vēstnesī* (un, vajadzības gadījumā, arī šīs iestādes interneta vietnē) informāciju, kas, kaut arī nav konfidenciāla, nav "būtiska", lai saprastu šo lēmumu rezolutīvo daļu.

78 Jāpiebilst, ka uzņēmuma, kuram Komisija adresējusi lēmumu, kurā tam uzlikts naudas sods par konkurences noteikumu pārkāpšanu, intereses, lai detalizēta informācija par tā nelikumīgo rīcību netiktu izpausta sabiedrībai, nav īpaši aizsargājamas, ņemot vērā, pirmkārt, sabiedrības intereses pēc iespējas labāk zināt jebkādas Komisijas rīcības iemeslus, uzņēmēju intereses zināt, par kādu rīcību var tikt piemērotas sankcijas, un to personu intereses, kuras skar pārkāpums, saņemt detalizētu informāciju, lai vajadzības gadījumā izmantotu savas tiesības pret sodītajiem uzņēmumiem, un, otrkārt, iespēju, kas ir šādam uzņēmumam iesniegt šādu lēmumu tiesas kontrolei.

79 Attiecīgi Regulas Nr. 17 21. panta 2. punkts neparedz Komisijas brīvības ierobežošanu brīvprātīgi publicēt sava lēmuma versiju, kas ir pilnīgāka nekā nepieciešamais minimums, un tajā ietvert arī informāciju, kuras publicēšana nav prasīta, ja tās izpaušana ir saderīga ar dienesta noslēpuma aizsardzību.

80 Līdz ar to šis pamats ir jānoraida un Pirmās instances tiesai nav jālemj par tā pieņemamību.

Par trešo pamatu, kas saistīts ar lēmuma par naudas sodu uzlikšanu par 1994. gadu daļu publicēšanas nelikumību, un sesto pamatu, kas saistīts ar pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

81 Ar savu trešo pamatu prasītāja apgalvo, ka lēmuma par naudas sodu uzlikšanu par 1994. gadu daļu publicēšana nav likumīga tādēļ, ka, no vienas puses, Komisijas kompetencē neietilpst tā pārkāpuma izmeklēšana, ko 1994. gadā prasītāja izdarījusi Austrijā, un, no otras puses, ka lēmuma par naudas sodu uzlikšanu rezolutīvajā daļā nekas nav teikts par 1994. gadā konstatēto praksi. Tā uzskata, ka tai ir intereses celt prasību, ņemot vērā šo pamatu, jo šie fakti ietver informāciju, kas uz to attiecas un kas ietilpst dienesta noslēpumā.

82 Prasītāja apgalvo, ka 1994. gadā nevis EKL 81. pants bija piemērojams Austrijai, bet gan Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līguma (turpmāk tekstā — "EEK") 53. pants. EEK 56. pants piešķir EBTA Uzraudzības iestādei, nevis Komisijai kompetenci kontrolēt EEK 53. panta ievērošanu, ja attiecīgie uzņēmumi iegūst EBTA vairāk nekā 33% no sava apgrozījuma, kā tas bija prasītājas gadījumā. No tā prasītāja secina, ka Komisija nevarēja piemērot Regulu Nr. 17 EEK 53. panta pārkāpumiem, kas veikti 1994. gadā, jo, pirmkārt, šajā periodā tas vēl neietilpa tās kompetencē, un, otrkārt, lēmuma par naudas sodu uzlikšanu faktu izklāsta, kas attiecas uz 1994. gadu, punkti šī lēmuma rezolutīvajai daļai nav būtiski.

83 Prasītāja precizē, ka Komisijai nebija tiesību publicēt konstatētos faktus par 1994. gadu, jo informāciju par tiem tā bija saņēmusi, pamatojoties uz Regulas

Nr. 17 11. un 14. pantu, un ka atbilstoši EKL 287. pantam un Regulas Nr. 17 20. pantam tai bija jāaizsargā dienesta noslēpums. Tā apgalvo, ka apstrīdētā versija ietver konfidenciālu informāciju, jo tajā ir minēti vairāki prasītājas iekšēji dokumenti, ko Komisija bija saņēmusi, piemērojot Regulu Nr. 17.

84 Ar savu sesto pamatu prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj EKL 253. pantu, jo tajā nav norādīti iemesli, kas pamatotu lēmuma par naudas sodu uzlikšanu, kas attiecas uz 1994. gadu, attiecīgo daļu publicēšanu. Tā uzsver, ka, kaut arī tās lūgums noslēpt šīs daļas ir divas reizes minēts apstrīdētajā lēmumā, šajā lēmumā nav ieņemta konkrēta nostāja attiecībā uz šo lūgumu, ne arī uz argumentāciju tā atbalstam, un tika atbildēts vienīgi uz argumentu, saskaņā ar kuru var tikt publicēta tikai lēmuma par naudas sodu uzlikšanu "būtiskā daļa". Prasītāja apgalvo, ka nav jānošķir šis arguments no tā, kas attiecas uz 1994. gada faktiem.

85 Komisija apstrīd trešā pamata pieņemamību, vispirms apgalvojot, ka iebildumi par to, ka Regula Nr. 17 nav piemērojama un ka šis jautājums neietilpst Komisijas kompetencē, kas skar lēmuma par naudas sodu uzlikšanu likumību, tika iesniegti novēloti. Turklāt attiecībā uz iebildumiem par 1994. gada faktu piemērotības trūkumu — tā uzskata, ka prasītājai nav nekādas intereses celt prasību. Komisija uzskata, ka prasītājai nav arī interešu celt prasību saistībā ar sesto pamatu.

86 Komisija apgalvo, ka abi pamati jebkurā gadījumā nav pamatoti.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

87 Tāpat kā otrais pamats, arī trešais pamats ir balstīts uz kļūdainu pieņēmumu, ka publicēt var tikai to informāciju, kuras publicēšanu pieprasa Regulas Nr. 17 21. pants, bet pārējā informācija, kas iegūta atbilstoši Regulai Nr. 17, nevar tikt publicēta.

88 Turpretī Komisija var brīvi publicēt visu sava lēmuma tekstu, ja tas neietver informāciju, kas attiecas uz dienesta noslēpuma aizsardzību, kas iepriekš definēts, izvērtējot otro pamatu.

89 Šajā sakarā tas, ka lēmumā, ar kuru uzlikts naudas sods, tika ietverti konstatētie fakti par aizliegto vienošanos, nav pakļaujams nosacījumam, ka Komisijas kompetencē ir jāietilpst pārkāpuma konstatēšanai, kas uz to attiecas, vai arī ka tai faktiski ir jābūt konstatējušai šādu pārkāpumu. Komisijai lēmumā, ar kuru ir konstatēts pārkāpums un noteiktas sankcijas, likumīgi var aprakstīt faktisko un vēsturisko kontekstu, kādā notikusi inkriminētā rīcība. Tas pats attiecas arī uz šā apraksta publicēšanu, ņemot vērā, ka šo aprakstu var izmantot, lai ļautu ieinteresētajai sabiedrības daļai skaidri saprast šāda lēmuma iemeslus. Šajā ziņā Komisijai ir jālemj par iespēju ietvert līdzīgus faktus.

90 Šajos apstākļos jebkurā gadījumā nevar noliegt, ka aizliegtās vienošanās priekšvēstures apraksts, ieskaitot 1994. gada notikumu aprakstu, ļauj parādīt aizliegtās vienošanās būtību un darbību un tādējādi ir uzskatāms par lietderīgu palīdzību lēmuma par naudas sodu uzlikšanu izpratnei.

91 Attiecībā uz sesto pamatu — no iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka lēmumam iekļaut faktus, kas attiecas uz 1994. gadu, apstrīdētajā versijā nav vajadzīgs nekāds īpašs pamatojums.

92 Līdz ar to trešais un sestais pamats nav pamatoti. Tādējādi šie pamati ir jānoraida un nav jāspriež par to pieņemamību.

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 45/2001 pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

93 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā versija vairākās vietās ļauj identificēt fiziskās personas, kas ir piedalījušās sanāksmēs, kuru nolūks bija ierobežot konkurenci. Pēc tās domām, šīs informācijas publicēšana ir pretrunā Regulas Nr. 45/2001 tiesību normām. Prasītāja apgalvo, ka tai ir tiesības atsaukties uz šo Regulas Nr. 45/2001 pārkāpumu no sava vārda, jo tā var aizstāvēties pret prasībām atlīdzināt zaudējumus no attiecīgo personu puses, jo atbilstoši darba tiesībām tai ir jāpalīdz savam personālam.

94 Komisija uzskata, ka prasītājai nav interešu celt prasību saistībā ar šo pamatu, jo tās tiesības nav pārkāptas un pat netiek apgalvots, ka tās ir pārkāptas.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

95 Regula Nr. 45/2001 ir paredzēta fizisko personu aizsardzībai saistībā ar personīga rakstura datu apstrādi. Prasītāja, kas ir juridiska persona, neietilpst to personu skaitā, kuru aizsardzībai ir paredzēta šī regula. Tādējādi tā nevar atsaukties uz tajā ietverto noteikumu iespējamu pārkāpumu (skat. pēc analoģijas Tiesas 1983. gada 30. jūnija spriedumu lietā 85/82 *Schloh*/Padome, *Recueil*, 2105. lpp., 14. punkts, un 1991. gada 7. maija spriedumu lietā C-69/89 *Nakajima*/Padome, *Recueil*, I-2069. lpp., 49. un 50. punkts, kā arī ģenerāladvokāta van Gervena [*Van Gerven*] secinājumus Tiesas 1994. gada 15. jūnija spriedumam lietā C-137/92 P Komisija/*BASF* u.c., *Recueil*, I-2555., I-2559. lpp., 55. un 56. punkts).

96 Prasītājas argumenti, kas saistīti ar iespējamiem pienākumiem pret tās vadītājiem un darba ņēmējiem atbilstoši Austrijas darba tiesībām, nevar ietekmēt šo secinājumu, ņemot vērā to, ka runa ir par vienkāršiem nepamatotiem apgalvojumiem. Tādējādi šie argumenti nav pietiekami, lai pierādītu, ka prasītājai ir personīgas intereses atsaukties uz Regulu Nr. 45/2001.

97 Līdz ar to šis pamats ir jānoraida.

Par piekto pamatu, kas saistīts ar lēmuma par naudas sodu uzlikšanu priekšlaicīgas publicēšanas vācu valodā Komisijas interneta vietnē nelikumību

— Lietas dalībnieku argumenti

98 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir paziņojusi apstrīdētajā lēmumā par savu nodomu ievietot internetā apstrīdēto versiju vācu valodā. Pēc tās domām, šāda priekšlaicīga publikācija tikai vienā valodā ir pretrunā vienlīdzības principam un pārkāpj Kopienu valodu sistēmu. Prasītāja uzskata, ka tas aizskar tās likumīgās intereses, jo fakts, ka apstrīdētā versija tiek publicēta tikai vācu valodā, visdrīzāk un būtiski skar tās intereses.

99 Komisija uzskata, ka prasītāja nav pietiekami pamatojusi šo pamatu un ka tā nav parādījusi, kādā veidā minētie Kopienu tiesību pārkāpumi to nelabvēlīgi ietekmē.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

100 Ar šo pamatu prasītāja apstrīd citu apstrīdētā lēmuma aspektu, nevis apstrīdētās versijas satura noteikšanu, proti, šīs versijas ievietošanu internetā vācu valodā pirms tā publicēšanas visās Eiropas Savienības oficiālajās valodās *Oficiālajā Vēstnesī*.

101 Lēmuma par naudas sodu uzlikšanu priekšlaicīga publicēšana vācu valodā Komisijas interneta vietnē tomēr nevar grozīt prasītājas tiesisko stāvokli. Tātad ar šo pamatu apstrīdētā lēmuma apstrīdētais aspekts nav apstrīdams akts. Tādējādi šajā ziņā prasība nav pieņemama.

102 Turklāt jebkurā gadījumā šis pamats nav pamatots. Papildus pienākumam publicēt, ko Komisijai tostarp uzliek Regula Nr. 17, tai ir arī ievērojama rīcības brīvība, lai katrā atsevišķā gadījumā izvērtētu tās aktiem piešķiramo publicitāti. Komisijai nekādā gadījumā nav pienākuma rīkoties ar tā paša veida aktiem identiski. It īpaši vienlīdzības princips neaizliedz Komisijai priekšlaicīgi publicēt tos tekstus savā interneta vietnē pieejamajā valodā vai valodā(s), kas ieinteresētajai sabiedrības daļai ir labāk pazīstama(s), kurus paredzēts publicēt *Oficiālajā Vēstnesī*, bet kuru visas valodu versijas vēl nav tās rīcībā. Šajā ziņā tas, ka ir pieejamas tikai noteiktu valodu versijas, ir pietiekama atšķirība, lai attaisnotu atšķirīgu attieksmi.

103 Attiecībā uz pienākumu publicēt *Oficiālo Vēstnesi* visās oficiālajās valodās, kas noteikts 5. pantā Regulā Nr. 1, ko visbeidzot groza Padomes 2005. gada 13. jūnija Regula (EK) Nr. 920/2005 (OV L 156, 3. lpp.), pārkāpums nav iespējams, ja nav publikācijas *Oficiālajā Vēstnesī*.

104 Tā kā visi prasītājas pamati ir noraidīti, prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

105 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar atbildētājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Pirrung Forwood Papasavvas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 30. maijā.

Sekretārs Priekšsēdētājs

E. Coulon J. Pirrung